

HR 10 juli 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI3408, NJ 2010/496 (Keukengilde)

Wetsartikelen:	Art. 3:33 en 35 BW, 6:193a BW
Kernwoorden:	Cash-back actie; misleidende reclame; contractuele wederpartij; samenhangende overeenkomsten
Kern:	Kopers van een keuken maken aanspraak op cash-back actie. De voorwaarden zijn vastgelegd in bewoordingen die niet voor meerdere uitleg vatbaar zijn. Ze duiden erop dat niet de verkoper maar alleen een derde aangesproken kan worden tot nakoming. Hoewel sprake is van samenhangende overeenkomsten, kan de verkoper niet worden gehouden tot nakoming van de cash-back overeenkomst.
W.H. van Boom © versie 1 december 2022	

1. Casus en uitspraak

Bij de verkoop van keukens gaven verkopers normaalgesproken korting op de aankoopprijs. De keukenbedrijven aangesloten bij inkooporganisatie Interkeukengilde BV (verder: IKG) deden het anders. IKG had namelijk ter bevordering van de verkoop van keukens door aangesloten verkopers folders een *cashback* actie ontwikkeld, onder met reclame-motto 'een gratis keuken voor uw leven'. IKG had daarbij de hulp ingeschakeld van Interprom BV, een bedrijf dat gespecialiseerd was in het organiseren en afwickelen van dit soort acties. De actie werd met foldermateriaal en advertenties onder de aandacht gebracht. Ze hield in dat kopers geen korting kregen maar genoeg namen met een 'cashback bonuscheque' die vijf jaar na dato te incasseren was. Maar dan zouden ze ook het *hele* aankoopbedrag terugkrijgen. Dat klinkt te mooi om waar te zijn, en dat was het ook. Er is geen bedrijfseconomisch model denkbaar waarbij het rendabel is om een aankoopbedrag van een keuken na vijf jaar geheel terug te geven, tenzij misschien de aanbieder erop gokt dat het merendeel van de kopers de cheque kwijtraakt of om een andere reden geen aanspraak maakt op teruggave van het geld. De voorwaarden waren om die reden strikt: de cheque moest tijdig worden geregistreerd, vijf jaar na aankoop moest er in een specifiek tijdsraam worden geclaimd op de cheque, en wel door inzending naar een Engelse agent, en de originele facturen moesten kunnen worden getoond.

Wat onoplettende kopers misschien niet doorhadden, was dat de kleine lettertjes bij de *cashback* actie bepaalden dat niet de keukenverkoper of IKG zelf beloofden het geld te zullen teruggeven, maar een aparte rechtspersoon. Dat was althans de bedoeling van IKG. In folder was vermeld: "De Allstate Acceptance Corporation is verantwoordelijk voor de uitbetaling van uw Cash-back bonus cheque op basis van de op deze cheque vermelde voorwaarden." Deze AAC, later verder gegaan onder de naam MAC, was een Amerikaans bedrijf dat de financiële afdekking of herverzekering van de verplichtingen zou regelen. IKG heeft in totaal 5,6 miljoen gulden (ong. € 2,5 miljoen) aan premies betaald aan AAC/MAC. Zij werd in de bonuscheque als betalingsplichtige 'borg' aangewezen. Het woord *borg* is verwarrend in deze context, omdat dat woord wettelijk gezien juist suggereert dat iemand anders dan borg AAC de hoofdschuldenaar is op wie uiteraard ook verhaal mogelijk is (vgl. art. 7:850 lid 1 BW).

Op de voorzijde van de cheque stonden de namen van AAC en IKG; ook stond er: “Deze Terugbetalingscheque wordt hierbij uitsluitend aan de hierboven genoemde Contractant aangeboden die onderworpen aan de Bepalingen en Voorwaarden op keerzijde, het vermelde bedrag mag eisen 5 jaar na de datum van uitgifte hiervoor genoteerd. Deze terugbetalingscheque is alleen uitbetaalbaar via Allstate Acceptance Corporation, is persoonlijk en niet overdraagbaar.”

Op de achterzijde stond bij de voorwaarden onder meer vermeld:

“De Officiële Leverancier van wie de naam voorkomt op de keerzijde heeft een overeenkomst van financiële waarborg afgesloten met de Borg om iedereen die voorwerpen of diensten aankoopt van de Officiële Leverancier het recht te geven om het bedrag dat vermeld staat op de Terugbetalingscheque terug te eisen volgens deze voorwaarden en bepalingen. (...)

De Contractant begrijpt dat alle betalingen waarop hij recht zou hebben volgens deze Overeenkomst en de Bepalingen slechts door de Borg zullen uitgevoerd worden. (...)

Geen enkele eis zal door de Borg aanvaard worden (...) als niet alle premies betaald werden die verschuldigd zijn door de Officiële Leverancier aan de Borg; (...)

Door de ondertekening van het afscheurbaar gedeelte van de Terugbetalingscheque en het terugsturen aan de Borg op het administratief adres in Nederland zoals vermeld op de voorzijde van deze Terugbetalingscheque, bevestigt de Contractant dat hij deze bepalingen en voorwaarden gelezen en volledig begrepen heeft en dat hij ermee akkoord gaat erdoor gebonden te zijn. (...)

De Contractant erkent dat door het afsluiten van deze overeenkomst de Borg hem geen garantie verleend voor onderdelen, diensten of prestaties voor het voorwerp of de dienst geleverd door de Officiële Leverancier en dat alle verantwoordelijkheid voor het leveren van een onderdeel, dienst of prestatie berust bij de Officiële Leverancier. Op dezelfde manier is de Officiële Leverancier op geen enkele manier aansprakelijk of verantwoordelijk tegenover de Contractant voor verbintenissen die de Borg tegenover de Contractant heeft krachtens de bepalingen en voorwaarden omvat in deze overeenkomst. (...)

De kopers van de keukens melden zich conform voorwaarden na vijf jaar bij AAC/MAC, maar die blijkt failliet te zijn verklaard. Daarom worden in deze procedure door een aantal kopers een vordering ingesteld tegen hun verkoper en tegen IKG.¹

De rechtbank en het hof wijzen de vorderingen van de kopers af. Het hof overweegt in dat bvernad dat uit de tekst van de bonuscheque niet volgt dat de verkopers of IKG zichzelf verbonden hadden tot terugbetaling, dat het woord ‘borg’ niet erop wijst dat verkopers en IKG zichzelf hadden verbonden, en dat de tekst ‘zonder meer duidelijk’ wijst op AAC als betalende partij. Omdat van kopers enige oplettendheid mocht worden verwacht, konden zij ook niet verwachten dat verkopers of IKG de betaling garandeerden. Verder oordeelde het hof dat de koopovereenkomst en cashback actie weliswaar nauw samenhangen maar niet als één geheel kunnen worden beschouwd, zodat AAC geen hulppersoon is en verkoper dus niet instaat voor het tekortschieten van AAC. IKG had volgens het hof geen misleidende reclame gemaakt, had bij het uitzoeken van AAC voldoende zorgvuldigheid in acht genomen, behoefde niet meer onderzoek te verrichten naar de betrouwbaarheid van AAC, en was zelf ook niet ongerechtvaardigd verrijkt omdat ze zelf de premie had afgedragen aan AAC.

De teleurgestelde kopers gaan in cassatie. Zij stellen dat de reclame van IKG wel degelijk misleidend was en dat er bovendien zoveel samenhang is tussen de twee overeenkomsten dat de verkopers óók de verplichtingen uit de *cash back* actie moeten nakomen. De Hoge Raad verwerpt deze stellingen. Wat betreft de misleidende reclame (toen art. 6:194 BW, nu art. 6:193a e.v. BW) is de Hoge Raad kort van stof:

(...) Het verwijt van de kopers dat het hof heeft miskend dat in dit geval sprake is geweest van misleidende reclame, faalt reeds omdat het hof heeft vastgesteld dat aan de kopers, waarmee het hof klaarblijkelijk gemiddeld geïnformeerde, omzichtige en oplettende gewone consumenten als

---

¹ De Consumentenbond had zich bij een van de kopers gevoegd, maar dat aspect laat ik buiten beschouwing.

kopers heeft bedoeld, op alle in dit verband van belang zijnde punten voldoende informatie is verstrekt, en dit oordeel niet onjuist of onbegrijpelijk is. (...)

Een gemiddelde consument is gemiddeld geïnformeerd, omzichtig en oplettend. Deze maatmens is van Europeesrechtelijke origine,² en uit eerdere rechtspraak zoals *Effectenlease* (2009) weten we dat deze maatmens zich volgens de Hoge Raad niet snel een oor laat aannaaien.³

Wat betreft de samenhang tussen de koopovereenkomst en de *cash back* actie, is de Hoge Raad uitgebreider in zijn afwijzing van het betoog:

“3.5.1. De kopers gaan terecht ervan uit, zoals ook het hof heeft gedaan, dat tussen de koopovereenkomst met betrekking tot de keuken en de cashbackovereenkomst een nauwe samenhang bestaat. Zij achten deze samenhang, anders dan het hof heeft geoordeeld, zo nauw dat de mislukking van de cashbackactie een tekortschieten als bedoeld in art. 7:17 BW van de verkopers oplevert. Als belangrijkste stelling voeren zij aan dat zij de koopovereenkomst, mede in verband met het mislopen van de gebruikelijke korting, niet zonder de cashbackovereenkomst zouden hebben gesloten, zodat de niet-nakoming van de terugbetaling meebrengt dat de verkopers zijn tekortgeschoten in de uitvoering van de koopovereenkomst.

3.5.2. Uit de nauwe samenhang van beide overeenkomsten volgt echter niet zonder meer dat de verkopers alle verplichtingen uit beide overeenkomsten behoren na te komen. Het hof heeft op grond van zijn uitleg van de overeenkomsten geoordeeld dat de verkopers slechts verplicht waren de gekochte keukens te leveren en te installeren zoals was overeengekomen, en door de nakoming van die beide verplichtingen aan de verbintenis hebben voldaan. De verkopers waren daarnaast verplicht al het nodige te doen om de bij de promotieactie door hen in het vooruitzicht gestelde en bij het aangaan van de overeenkomsten afgesproken wijze van terugbetaling van de koopprijs mogelijk te maken, doch dit heeft het hof zoals blijkt uit zijn verdere overwegingen niet miskend. Of zij ook verplicht waren in te staan voor de terugbetaling van de koopsom, hangt af van de uitleg van beide overeenkomsten in onderling verband.

3.6. In de kern is daarvoor beslissend of de kopers op grond van de aanprijzingen in de advertenties in samenhang met de tekst en de strekking van de onderhavige overeenkomsten erop mochten vertrouwen dat zij, als aan de voorwaarden was voldaan, hun recht op teruggave van de koopsom zowel tegen AAC/MAC als tegen de verkopers/IKG mochten uitoefenen. Daarbij komt het niet alleen aan op een taalkundige uitleg van de tekst van de overeenkomsten in hun onderlinge samenhang met de gehele inhoud van beide overeenkomsten, doch ook op de betekenis die partijen in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs aan de desbetreffende bepalingen van de overeenkomsten mochten toekennen en op hetgeen zij te dier zake redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Het hof heeft deze maatstaf klaarblijkelijk niet uit het oog verloren. Zijn oordeel moet als volgt worden verstaan. De verkopers hebben deelgenomen aan een promotieactie waarbij zij de koop van een keuken voor een potentiële koper aantrekkelijk hebben proberen te maken door de mogelijkheid van terugbetaling van de koopprijs in het vooruitzicht te stellen. Al in dat stadium hebben zij onder de aandacht van de potentiële koper gebracht dat deze terugbetaling (uitsluitend) door een derde (AAC/MAC) zou moeten geschieden en alleen onder bepaalde voorwaarden. Dit is ook in de overeenkomst vastgelegd in bewoordingen die niet voor meerdere uitleg vatbaar zijn. Weliswaar is AAC/MAC daarin als 'borg' vermeld, doch de koper heeft daaraan, in de context waarin dit woord is gebruikt, geen andere betekenis kunnen toekennen dan de aanduiding van de derde partij die de betalingsverplichting (als enige) op zich heeft genomen.

De hiervoor in 3.3.1 onder a tot en met c vermelde oordelen van het hof getuigen niet van een onjuiste rechtsopvatting en zijn gelet op de hiervoor in 3.2 (iii) vermelde bewoordingen, het verband

² Nader M.T. Beumers en W.H. van Boom, 'De maatmens-benadeelde in het aansprakelijkheidsrecht', in: M.T. Beumers e.a. (red.), *Aansprakelijkheidsrecht en maatmens (preadviezen VASR 2015)*, Deventer: Kluwer 2016, p. 1 e.v.

³ HR 5 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH2822 (*Stichting Gedupeerden Spaarconstructie/Aegon*), r.ov. 4.3.7: de gemiddelde consument verricht redelijke inspanningen om de productvoorwaarden te lezen en te doorgronden én laat zich niet snel verleiden door de verleidingstactieken die de aanbieder hanteert.

waarin zij zijn gebruikt (in het bijzonder het aangaan van een verplichting die voortvloeit uit een promotieactie), niet onbegrijpelijk. (...)

3.7. Het hiervoor in 3.3.2 onder d) samengevatte oordeel van het hof dat van de kopers enige oplettendheid mocht worden verwacht, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. In het oordeel van het hof ligt besloten dat de gemiddelde oplettende koper zich ervan bewust zal (moeten) zijn dat het in het maatschappelijk verkeer niet gebruikelijk is dat de koopprijs van een keuken na verloop van tijd aan hem wordt terugbetaald, en dat voor de kopers in dit geval duidelijk moet zijn geweest dat sprake was van een promotieactie waarbij terugbetaling van de koopprijs niet zonder meer en onder alle omstandigheden, doch alleen onder bepaalde voorwaarden, mocht worden verwacht. Het gaat om een ongebruikelijk aanbod ten gunste van de kopers en niet om een risicovolle transactie waarvan de gevolgen voor de kopers niet goed zijn te overzien. Daarbij heeft het hof vastgesteld dat zowel in de reclametekst als in de overeenkomst voldoende duidelijk is kenbaar gemaakt dat terugbetaling van de koopprijs niet door de verkoper doch door een in het buitenland gevestigde derde (AAC/MAC) zou dienen te gebeuren. De kopers konden zelf daaruit afleiden dat zij voor de uitbetaling van de onderhavige bonuscheque afhankelijk waren van de medewerking van die derde. Zij wisten of behoorden te weten dat zij van de verkoper niet de garantie hadden gekregen dat AAC/MAC ook daadwerkelijk zou betalen, reeds omdat de overeenkomst op dit punt geen enkele toezegging inhield waaruit deze garantie zou kunnen worden afgeleid en de uitdrukkelijke verwijzing naar AAC/MAC juist op het tegendeel wees. Het ligt ook niet voor de hand aan te nemen dat de verkopers een eigen verplichting tot terugbetaling van de koopsom op zich hebben genomen terwijl zij juist voor de nakoming van de terugbetalingsverplichting een derde hebben ingeschakeld. Het hof heeft op grond van de vaststaande omstandigheden kennelijk en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat tijdens de gesprekken met de kopers gedane toezeggingen op dit punt, niet meer hebben kunnen inhouden dan dat de verkopers erop hebben gewezen dat AAC/MAC zou instaan voor de terugbetaling, waarvan zij op grond van de getroffen regelingen ook mochten uitgaan, zonder dat daarmee aan de koper werd toegezegd dat de verkoper, mocht de nakoming van de terugbetalingsverplichting door AAC/MAC niet voldoende blijken te zijn afgedekt, een eigen verplichting tot terugbetaling had dan wel op een andere wijze voor betaling door de derde zou instaan. De kopers mochten wél van de verkopers verwachten dat deze ervoor hadden zorg gedragen dat de uitvoering van de promotieactie, met name de afdekking van de nakoming van de terugbetalingsverplichting, deugdelijk en zorgvuldig was gebeurd. Naar het oordeel van het hof hebben zij dat gedaan door in zee te gaan met professionele bedrijven die ervaring hadden op dit gebied, en door af te gaan op de door Interprom verschaftе gegevens, waaruit de financiële goeдеheid van AAC/MAC bleek, aan de juistheid waarvan zij niet zodanig behoefden te twijfelen dat zij nader onderzoek daarnaar hadden moeten doen. IKG heeft de verschuldigde premies betaald en zou, ook als zij in een later stadium naar de belegging daarvan had geïnformeerd, de belangen van de kopers niet meer hebben kunnen veiligstellen, aldus het hof. Deze oordelen geven niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en zijn voldoende gemotiveerd. Uit dit een en ander volgt dat het hof ook aan het bewijsaanbod van de kopers voorbij mocht gaan op de grond dat dit niet terzake dienend was. ”

2. Commentaar

Een arrest waar anders over kan worden gedacht

Of de verkopers zich verbonden hebben om zélf de verplichtingen uit de *cash back* actie desgevorderd na te komen, is een kwestie van uitleg, aldus de Hoge Raad. Daarbij komt het niet alleen aan op een taalkundige uitleg maar ook op de betekenis die partijen in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs aan de desbetreffende bepalingen van de overeenkomsten mochten toekennen en op hetgeen zij te dier zake redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. En wat dat betreft zijn hof en Hoge Raad onverbiddelijk: de folder en cheque kunnen maar op één manier worden gelezen. Dat vind ik eerlijk gezegd een flinke stap. Zou er hebben gestaan: ‘Alleen AAC is tot

cash back gehouden. Verkoper is nergens toe verplicht, ook niet als AAC geen thuis geeft', dan zou ik het hebben begrepen. Maar zo staat het er niet. De Hoge Raad is selectief in het citeren van de tekst van de folder en de voorwaarden op de cheque.⁴ De Hoge Raad stelt dat dat in het foldermateriaal al onder de aandacht van de potentiële kopers is gebracht "dat deze terugbetaling (uitsluitend) door een derde (AAC/MAC) zou moeten geschieden en alleen onder bepaalde voorwaarden". Daar valt wel het nodige op af te dingen. Nog even daargelaten of leken wel de juridische implicaties van gekozen bewoordingen kennen, het is strikt genomen niet juist wat de Hoge Raad hier stelt. Nergens staat dat betalingen *moeten* geschieden door een derde, laat staan '(uitsluitend)'. De folder vermeldt dat AAC *verantwoordelijk is* voor de uitbetaling. Op de voorzijde van de cheque staan twee namen, namelijk die van AAC én IKG. De cheque is *alleen uitbetaalbaar via* AAC. Het woordje *via* betekent letterlijk *door tussenkomst van* en hoeft niet te betekenen dat niet ook de verkoper gehouden is om te betalen. In de voorwaarden op de keerzijde wordt nog gesproken over de contractant die verkaart te begrijpen dat betalingen 'slechts door de borg zullen uitgevoerd worden' en dat de verkoper 'op geen enkele manier aansprakelijk of verantwoordelijk' is voor 'verbintenissen die de borg tegenover de contractant heeft krachtens (...) deze overeenkomst'. Het uitvoeren van een betaling kan van alles betekenen. En dat de verkoper niet verantwoordelijk is voor de verbintenissen van de borg, zegt in de context van een borgtocht niet dat de verkoper niet uit eigen hoofde tot betaling is gehouden. Tegelijk spreekt die achterzijde over het recht van de koper om het bedrag dat vermeld staat op de Terugbetalingscheque *terug te eisen*. Letterlijk zou dat betekenen: terugeisen van degene aan wie je betaalde, dus van de verkoper, niet van de borg. En dan is er nog het woord borg, waarvan de Hoge Raad meent dat de koper daaraan, in de context waarin dit woord is gebruikt, geen andere betekenis heeft *kunnen* toekennen dan de aanduiding van de derde partij die de betalingsverplichting (als enige) op zich heeft genomen. De letterlijke betekenis van borg (Van Dale: iem. die zich voor het nakomen van een door een ander aangegane verbintenis aansprakelijk stelt) wijkt hier voor de kennelijk kraakheldere context waarin het woord wordt gebruikt. Waarom 'als enige' door de Hoge Raad tussen haakjes is gezet, is bovendien ook onduidelijk. Door die haakjes suggereert de Hoge Raad dat de woorden 'als enige' weggedacht kunnen worden, maar dat is nu juist *niet* wat de Hoge Raad lijkt te willen zeggen. Immers, dan heeft de koper ook nog de betekenis kunnen toekennen dat de derde partij de betalingsverplichting op zich heeft genomen, maar mogelijk náást een ander.

De andere omstandigheden die het hof heeft gewogen, kunnen ook met een andere uitkomst worden gewogen. Zo overweegt het hof dat het niet voor de hand ligt om aan te nemen dat verkopers een eigen verplichting tot terugbetaling van de koopsom op zich hebben genomen terwijl zij juist voor de nakoming van de terugbetalingsverplichting een derde hebben ingeschakeld. Dat een derde wordt ingeschakeld, zegt echter niets over de eigen verplichtingen. Vaak is het inschakelen van een derde vereist onder financiële toezichtwetgeving, die eist dat toezicht wordt gehouden bij ontvangst van bedragen (denk aan: geldsaldi bij bankieren), het spreiden van risico's en betaalverplichtingen (denk aan: verzekeringen maar ook aan schadefondsen). Een garantiefonds dat inspringt als de hoofdschuldenaar failliet gaat, staat ook náást de primair verantwoordelijke debiteur; ook als die eerstverantwoordelijke premie afdraagt. De redenering van het hof is dus niet concludent op dit punt. Niettemin oordeelt de Hoge Raad dat deze oordelen niet blijf geven van een onjuiste rechtsopvatting en dat ze voldoende gemotiveerd zijn.

Tegen de achtergrond van het feit dat de reclame-actie 'een gratis keuken voor uw leven' bij de betrokken verkopers een omzetstijging van 80 procent teweegbracht, dat er vele miljoenen omzet zijn gemaakt, en de gedachte dat het aanbod te mooi om waar te kunnen zijn niet alleen de koper

---

⁴ Vgl. J.B.M. Vranken, *Algemeen deel **** (Mr. C. Assers Handleiding tot de beoefening van het Nederlands Burgerlijk Recht)*, Deventer: Kluwer 2014, p. 84-85, die vraagtekens zet bij de 'frame' die de Hoge Raad kiest.

maar ook de verkoper en de bedenker IKG kan worden aangerekend, zijn de druiven zuur voor de kopers, die de gangbare korting opgaven in ruil voor de belofte van een 100 vergoeding na vijf jaar. In plaats daarvan krijgen ze niets.⁵

De proef op de som

Het arrest laat zien dat de Hoge Raad onverbiddelijk kan zijn voor luie lezers. De vraag kan worden gesteld of de betrokken rechters zich niet te zeer laten leiden door hun eigen taligheid en juridische voorkennis. Om eens verkennend te onderzoeken hoe juridische leken kijken naar deze voorwaarden, heb ik de proef op de som genomen en heb ik een korte vragenlijst uitgezet onder leken.⁶ Ik heb de relevante elementen uit de cash-back actie van IKG verwerkt in een tekst die ik de respondenten liet lezen, waarna ik ze vier korte vragen stelde over die tekst. Dit was de tekst die ik voorlegde:

In deze studie gaat het om de woorden bij een cash-back actie. Stel je koopt een keuken en je kunt een deel van je aankoopbedrag terugkrijgen na een tijdje. Hoe leest u de voorwaarden? We doen dit onderzoek met een wetenschappelijk doel, niet commercieel.

Hieronder staat een tekst van een cash-back actie bij de aankoop van een keuken. De verkoper maakt het mogelijk dat de koper een deel van de aankoopprijs na verloop van tijd kan terugkrijgen. Dat loopt via een derde partij, de borg.

Dit is de juridische tekst:

1. De borg is verantwoordelijk voor de uitbetaling van uw cash-back cheque op basis van de volgende voorwaarden.
2. Deze cash-back cheque is alleen uitbetaalbaar via de borg, is persoonlijk en niet overdraagbaar.
3. De verkoper heeft een overeenkomst van financiële waarborg afgesloten met de borg om elke koper het recht te geven om het bedrag dat vermeld staat op de Terugbetalingscheque terug te eisen volgens deze voorwaarden en bepalingen.
4. De koper begrijpt dat alle betalingen waarop hij recht zou hebben volgens deze overeenkomst slechts door de borg zullen uitgevoerd worden.
5. De koper erkent dat door het afsluiten van deze overeenkomst de borg hem geen garantie verleent voor onderdelen, diensten of prestaties voor het voorwerp of de dienst geleverd door de verkoper en dat alle verantwoordelijkheid voor het leveren van een onderdeel, dienst of prestatie berust bij de verkoper. Op dezelfde manier is de verkoper op geen enkele manier aansprakelijk of verantwoordelijk tegenover de koper voor verbintenissen die de borg tegenover de koper heeft krachtens de bepalingen omvat in deze overeenkomst.

Vervolgens stelde ik vier vragen. Steeds was bij het antwoord de keuze tussen 'ja, het contract regelt dat' en 'nee, het contract regelt dat niet':

1. Het contract regelt dat de borg de cash-back actie uitvoert.
2. Het contract regelt dat de koper de cheque niet aan iemand anders kan overdragen.
3. Het contract regelt of de verkoper alsnog kan worden aangesproken als de borg niet kan betalen.
4. Het contract regelt niet hoe lang de actie loopt.

⁵ Vgl. J.B.M. Vranken in zijn NJ-annotatie bij het arrest.

⁶ De survey werd uitgevoerd via online respondentenplatform prolific.co (december 2022). Respondenten (n = 150) hadden Nederlands als eerste taal en hadden een hbo/universitair opleidingsniveau (bachelor en hoger). Ze kregen een kleine beloning voor hun werk. Gemiddelde lees- en invultijd 1 ½ minuut.

De eerste, tweede en vierde vraag zijn controlevragen. De respondenten hielden hun aandacht erbij want de antwoorden waren ong. in 90 procent van de gevallen correct.⁷ De derde vraag is de vraag waar het om draait. Als respondenten aangeven dat het contract dit *niet* regelt, dan was voor deze respondenten niet zonneklaar dat de derde partij als enige een betalingsverplichting op zich heeft genomen. De uitkomsten zijn sprekend: van de 150 respondenten zegt 2/3 dat het contract dit niet regelt, tegenover 1/3 van de respondenten die menen dat het contract dit regelt. Het mag dus voor de Hoge Raad allemaal gesneden koek zijn, deze respondenten denken er in meerderheid toch anders over.⁸

---

⁷ Vraag 1 (= ja) 89% correct; vraag 2 (= ja) 94 % correct; vraag 4 (= nee), 84 % correct.

⁸ Met opzet was gekozen voor een steekproef van hoogopgeleide respondenten om een redelijk niveau van taalbegrip te verzekeren, zodat beantwoording van de vragen daar niet op zou stranden.